

Samlede Knutzon 1

*Line Knutzons udgivelser på
Forlaget DRAMA 1994-2009*

DRAMA

INDHOLD

Samlede Knutzon 1

Forord af Peter Darger ...	3
Først bli'r man jo født ...	4
Snart kommer tiden ...	48
Splinten i hjertet ...	119
Torben Toben ...	139
Den store Onkel Prut ...	199
Den luft andre indånder ...	203
Det er så det nye ...	248
Eventyret om Ejnar ...	280
Guitaristerne ...	315
Håndværkerne ...	378
Hamlet ...	446
Romeo og Julie ...	468

FORORD

Line Knutzon er en unik dramatiker. Sjældent kan en dramatiker bevæge og ramme en tidsånd på en så spidende og humoristisk måde.

Denne udgivelse viser Line Knutzons store repertoire og sans for manuskripter. Fra de musikalske til de absurde dramaer samt gendigtningerne. Og de er alle fremragende.

Lines måde at arbejde på er en form for stram koreografi, fri fabuleringen samt temperamentsfuld kasten sig over tangenterne og beskrivelsen af de situationer, som opstår mellem karaktererne. Hun elsker at arbejde med stoffet til sidste sekund og lever sig ind i stoffet på en meget kropslig måde. Hendes ord er som krop og gestik for ikke at tale om de 'pauser', som er indbygget i hendes tekster, og som der er så meget humor i.

Stykkerne er så besjælede med hende selv og hendes skarpe sans for at iagttage mennesker. Derfor er det altid en fryd for skuespillerne at høre hende læse op af manuskriptet til læseprøven. Her viser hun en tone og rytme, som på en måde er stærkt personlig samtidig med, at hun rammer livsnerven i skuespilleren og dennes fornemmelse af, hvor forfatteren vil have sin figur hen.

Det er tit det rundt om selve dramaet, som interesserer hende, og de skæve og indviklede situationer vi mennesker havner i. Og hendes usædvanlige sociale og samfundsengagerede syn kommer til udtryk i alle stykkerne.

Det står for mig som nogle af mine sjoveste og mest intense oplevelser som teaterleder, siden jeg i midten af 00'erne startede mit samarbejdet med Line på Frilandsmuseet i Kgs. Lyngby. Det kan få mig til at trække på smilebåndet på ethvert tidspunkt, når jeg tænker på de skønne timer, jeg har siddet sammen med Line og set hende fostre nogle af disse vidunderlige dramatiske værker, som kan læses i denne bog.

*Peter Darger
Teaterleder og instruktør*

Først bli'r man jo født

Udgivet af DRAMA, 1994

Urpremiere: Stiklingen, Aarhus Teater, marts 1994

2. udgave 2002

Personerne

NYMSE - En vanskelig pige i sin bedste alder. På en måde er hun top ulidelig, men samtidig uimodståelig i al sin raseri og rastløshed.

AXEL - En forholdsvis gennemsigtig fyr, der indtil nu kun har prøvet at hoppe over, der hvor gærdet var lavest. Han er temperamentsfuld og en smule melodramatisk.

TUDEBERG - En umiddelbart lidt usikker og naiv type. Han har en stor omsorgsfølelse og rummer (uden selv at være klar over det) store menneskelige ressourcer.

TIS - Den ene af tvillingerne. En følsom barnlig, selvoptaget ung kvinde, der af angst for, at et blad eventuelt skulle falde af et træ, ikke tør gå uden for en dør. Hun har en meget voldsom fantasi. Har fantastisk let til tårer.

LIS - Den anden af tvillingerne. En praktisk pige med skinneben i næsen. Lis har OGSÅ følelser, men da Tis fylder så meget, omsætter hun sine følelser i praktisk arbejde. På bunden en stor romantiker.

VIKTOR - En ensom, sentimental alvormand. Han er plaget af fortid og sygdomme. Han er et såkaldt ordentligt menneske, hvad angår menneskelige relationer, og er meget afholdt af Tis og Lis.

Dekorationen

Tre lejligheder og et udendørs område. I første lejlighed bor Axel og Tudeberg, i den anden bor Lis og Tis, og i den tredje bor Viktor.

Lejlighed 1: Et bord, to stole, i skufferne har de alt deres køkkentøj og andre regigenstande. Hjemmet bærer præg af en vis orden, nok mest takket være Tudebergs glæde ved orden i eget hjem.

Lejlighed 2: Et bord med tre ben, to vakkelvorne stole, en kæmpemæssig bunke af snotpapir, og skuffer med værktøj, sminke, spillekort og diverse. Det bærer præg af deres forskelligartede aktiviteter.

Lejlighed 3: Et bord og en stol. Migrænebriller, tomme pilleglas, skuffer i gulvet med lagkage, fotoapparat og diverse. Ensomt.

Udenfor 'ejendommen': Der er trapper i damesiden og kongesiden, forrest en lang græsplæne med en bænk og en postkasse. Man kan komme hele vejen rundt om 'ejendommen' ved at gå bag om bagtæppet.

NB! Når der bliver skrevet med stort (STORT) i manuskriptet, betyder det, at der bliver talt meget højt eller råbt.

Musikken

Fra James Bond: 'In Her Majesty's Secret Service'.

Stereo MC: 'Connected'.

Tom Waits: 'There's a Place for Us'.

Fra Hitchcock: 'Psycho'.

1: INTRO (BRUDDET)

Axel og Nymse sidder ved siden af hinanden på bænken. Nymse har medbragt vin og glas. Hendes mange kufferter ligger spredt på græsset. Enorm høj fuglesang.

NYMSE - MÆRKELOGT ... MÆRKELOGT SOM FUGLENE SYNGER.

AXEL - SYNGER? JEG SYNES NÆRMEST, DE SKRIGER.

NYMSE - JEG VIDSTE IKKE, FUGLE SANG I GRÅVEJR

AXEL - HVAD SIGER DU?

NYMSE - JEG SIGER: JEG VIDSTE IKKE, FUGLE SANG I GRÅVEJR *(pause)* DET ER IKKE SOM SIDSTE ÅR.

AXEL - HVAD?

NYMSE - JEG SIGER: DET ER IKKE SOM SIDSTE ÅR ... DENGANG VI MØDTE HINANDEN. DER SKINNEDE SOLEN OG ALT ÅNDEDE FRED ... MÅSKE DET ALDRIG HOLDER OP ... *(Fuglesangen stopper)* NU HOLDT DET OP!

AXEL - Nymse!

NYMSE - Prøv og se, Axel. Hvorfor går alle menneskene baglæns, hva? Det gjorde de da ikke sidste år. Der gik de da forlæns? Kan du ikke huske det? Vi grinede hele tiden, og jeg slog hovedet ind i en mur og blødte ned på vejen, kan du huske det? Det var tider ... AXEL ... NĒJ! Se, hvordan de går baglæns, det er jo helt vildt.

AXEL - Nymse! De går ikke baglæns, de går forlæns.

NYMSE *(rejser sig, prøver at lave god stemning)* - Skål, Axel ... Og tillykke ... jeg har skrevet et digt, det var min pligt. Du fandt mig i krattet, med ugler i mit hår. Du aede mine kinder med dine fingre, der gik et år, og fler' vi får, og nu min ven, vi ta'r en tår *(projektet mislykkes lidt)* Skål!

AXEL - Nymse, der er noget jeg må fortælle dig ...

NYMSE - Hvad - er det noget farligt?

AXEL - Du ved godt, jeg elsker dig.

NYMSE - Jo ...

AXEL - Du er den pige, der har betydet mest for mig hele livet ...

NYMSE - Ja.

AXEL - Vi er ligesom åndeligt beslægtede, os to - vi vil altid kende hinanden.

NYMSE - Det er noget farligt, jeg ved det.

AXEL - Det, jeg siger ... altså ... det jeg siger er, at jeg øhm ... jeg bliver desværre nødt til at, hvad er det nu det hedder - slå op!

NYMSE - Slå op - slå hvad op?

AXEL - Parforholdet ... Slå det op ... slutte det.

NYMSE - Slutte parforholdet?

AXEL - Ja.

NYMSE - Jamen, du sagde lige før Du sagde, at du elskede mig.

AXEL - Ja, men ikke på den måde.

NYMSE - Er øh ... er der flere måder at elske hinanden på inden for det at elske hinanden på ...?

AXEL - Ja, Nymsemor, sådan er det! ... Men vi kan da stadig være venner, jeg elsker dig jo stadig ...

NYMSE (*har nerver på*) - Hvordan kan du elske mig og ikke elske mig, jeg forstår det altså ikke, jeg forstår det ikke

AXEL - Du må forstå, Nymse - jeg synes, jeg elskede dig - jeg kom til det - du stod der i krattet og du var så øhm ... du var så krøllet ... og da jeg første gang så dine krøller var de venlige og milde - ... man kunne se duggen i dit hår, når lyset faldt på en ganske bestemt måde, det var meget, meget fredeligt og indtagende ... (*bliver vred*) men det kan jo ikke nytte noget, at et parforhold skal være afhængigt af lyset, jeg mener, ud af ugens syv dage er de fem altid gråvejrdsdage - og du sku se dig selv i gråvejr ... Nymse ... du krøller og stritter ... Og jeg tæn-

te: Hvem er hun, hvis jeg glatter hende ud, hvem er hun?

NYMSE - Og så glattede du mig ud, og hva så, hva så?

AXEL - Ja, så var du stadig helt krøllet - krøllet i tøjet - krøllet i håret - krøllet i huden krøllet i hjernen - krøllet alle vegne ... Undskyld, Nymsemor.

NYMSE - LA' VÆR' OG KALD MIG NYMSEMOR. JEG ER IKKE NOGEN NYMSEMOR. LA' VÆR' OG RØR' MIG!

AXEL - Så sig i det mindste farvel ... sig nu farvel ...

NYMSE - GÅ! GÅ DIN VEJ ... DEN VEJ ... NEJ! ... DEN ANDEN VEJ. NEJ! DU MÅ SELV OM HVILKEN VEJ, DU VIL GÅ. BARE GÅ, FOR HELVEDE ... (*han går*) HVOR GÅR DU HEN?

Sørgelig musik. Nymse sætter sig på bænken og hyperventilerer ned i en plasticpose.

2: HOS LIS OG TIS

Søstrene har fulgt optrinnet. Tis tudbrøler, Lis græder ikke officielt.

LIS - Kan du ikke lige prøve på at dæmpe dig lidt - jeg prøver faktisk LIGE på at lave et bord ...

TIS - Jeg kan ikke mere - så du det? - Det' slut - parforholdet sluttede - han gik bare ... det er simpelthen for sørgeligt. Ved du, hvad han sagde? Han sagde, at han elskede hende, men at han ikke elskede hende. Hva' nu det for noget? - Sku det nu være moderne?

LIS - Nej, men det er altså fordi. Det er altså fordi. At inden for den slags er der mange små afdelinger - altså hvis du ligesom ser på det der kærligheden - hvis du ser det som en slags bygning med forskellige kontorer, som hver har sin funktion, så kan man sige, at han elskede hende, men i det forkerte kontor ...

TIS - Jeg forstår det ikke.

LIS - Nej, men folk mødes - og de skilles, og som regel i de forkerte kontorer. OG DET ER IKKE SØRGELIGT!

TIS - Jo, det er så!

LIS - NEJ, DET ER IKKE! Det sker over hele jorden, hele tiden - lige nu er der millioner mennesker, der står og møder hinanden, men i de forkerte kontorer ...

TIS - Jamen, hvorfor sætter man ikke nogle skilte op? - Det er da synd for alle de mennesker, der går forkert ...

LIS - Skilte! Pfh! ... Så er det så godt som nyt. Og hvis vi så lige ku' få den snotbunke af vejen - Det ville pynte ...

TIS - Hov, hov, du dersens. Det er min bunke. Den går ingen steder. Desuden er det ikke snot, men tårer! Mine tårer.

LIS - Ka' du li' det?

TIS - Hvad?

LIS - BORDET!

TIS - Ja!

LIS - Kan du li' det mere end andre borde?

TIS - Ja ... Det kan jeg ... Helt sikkert.. Men det er som om, der mangler et ben

LIS - Nå, for syv søren ... Gør der det? Pokkers også!

TIS - Pyt, skidt med det, da!

LIS - HVORFOR KAN JEG IKKE FÅ IND I MIT HOVED, AT ET BORD HAR FIRE BEN - IKKE TRE - MEN FIRE ... DET ER JO ET LATTERLIGT! ET TREBENET PISSEBORD - HA! MÅ JEG BE' OM MINE HIMMEL-BLÅ!

TIS - Så, så ...

LIS - Vi kan ikke komme uden om det - Det er tredje gang, jeg gør det, indrøm, der er noget galt inden i mit hoved ... INDRØM!

TIS - Nejmenjamenaltså.

LIS - JEG SAGDE INDRØM!

TIS - Nej ...

LIS - DU SKAL indrømme - du er min søster, indrøm, at jeg er en idiot!

TIS - Okay, du er en idiot!

LIS - Tak, tak, tusind tak ...

TIS - Nå! Men så vil jeg også have lov at gå ud ... (*Ildevarslende pause*).

LIS - Og, øh, hvor vil man så gå hen, hvis man må være så fri at spørge?

TIS - Rundt!

LIS - Rundt om hvad?

TIS - ENEBÆRBUSKEN, FOR HELVEDE ... DET ER DER, MAN MØDES ... JEG vil derhen!

LIS - Ihhh - det er jo bare en busk ...

TIS - Gu' er det ej - det er en TRYLLEBUSK ... Ja, det er så ... (*Lis begynder at save*) Og nu går jeg ... HA! ... Jeg gør! (*Åbner døren, smækker, laver falske trin*).

LIS - Jeg vil gerne minde dig om, at sidst vi prøvede at forlade denne her lejlighed, og jeg i mit ansigts sved havde bygget en tønne med sikkerhedsstativer, der nåede vi ikke længere end en meter ned ad trappen, før du gik i selvsving og begyndte at råbe: "DER ER UGLER I MOSEN - JEG DØR, JEG DØR" ... Og du måtte lægge dig i tre uger med hudeksem og drop og dræn ... ER DET DET DU VIL?

TIS - Nej ...

LIS - Og hvad går vi glip af?

TIS - Det er jo det, jeg ikke ved ...

LIS - Nej! Og det, man ikke ved, har man ikke ondt af ...

TIS - ... Jeg har ...

Musik.

3: HOS TUDEBERG OG AXEL

Tudeberg venter på sin gode ven, Axel. Det banker på døren

TUDEBERG - Axel! Er det dig?

AXEL - Ja - for helvede - Hvem skulle det ellers være ...

TUDEBERG - Axel - Hvor har du været?

AXEL - Ude for helvede - Hvor skulle jeg ellers ha' været?

TUDEBERG - Jeg har gjort rent ...

AXEL - Ja!

TUDEBERG - Øhm, kunne jeg byde på en cigaret?

AXEL - Nej - jeg er faktisk holdt op.

TUDEBERG - Holdt op? Det har du da ikke sagt noget om ...

AXEL - Næ ...

TUDEBERG - Vil det så sige, du er holdt op?

AXEL - Ja! Jeg blev træt af at stå nede i kiosken og hoste sammen med indehaveren - Vi hostede jo næsten fem kvarter hver dag ... Det' jo immervæk en god del ...

TUDEBERG - Ja, det må man sige - Fem kvarter? Pyha, hva'?

AXEL - Ja, og indehaveren var begyndt at kaste op ned i lakridspiberne, du, og så solgte han dem s'gu med bræk på ... Fy for helvede ... Næh - du, nu kommer jeg s'gu op og køre ...

TUDEBERG - Du er rigtig sur i dag, hva', Axel? Rigtig sur ...

AXEL - Ja, det kan man godt sige ...

TUDEBERG - Er det noget med ham Viktor, hva'? Har han været grov igen?

AXEL - Viktor? Hvem Viktor?

TUDEBERG - Ham brilleaben, der lusker rundt i buskadset om formiddagen ...

AXEL - Nåh ... Nej, det er ikke noget med ham.

TUDEBERG - Hva' er det så, Axel? - Er det noget med mig - hva? Har jeg gjort noget forkert?

AXEL - Nej!

TUDEBERG - Du må fortælle mig det, Axel - Vi er trods alt nogen af de bedste venner ... NU SIGER DU, HVAD DET ER ... Ellers ska' jeg ... Ellers ska' jeg ...

AXEL - Det er Nymse ...

TUDEBERG - Nå - det ku' du da bare ha' sagt - Jeg troede lige, det var noget med nogen, der igen havde piftet din cykel ...

AXEL - Tudeberg ...

TUDEBERG - Hva' er der, Axel?

AXEL - Jeg har gjort det forbi ...

TUDEBERG - HVAD - HAR DU GJORT DET FORBI MED NYMSE?

AXEL - Ja ...

TUDEBERG - Jamen, Axel! - Så sent som i går sad I nede på bænken hånd i hånd og kiggede op i himlen. Jeg så jer, du var glad ...

AXEL - Jamen, så enkelt er det ikke, min gode ven Tudeberg, så enkel er tilværelsen ikke, og det er ved at være på tide, at vi begynder at forstå det, Tudeberg.

TUDEBERG - Hvordan er den så?

AXEL - Den er kompliceret, Tudeberg, meget kompliceret - På en måde elsker jeg hende ... På en anden måde ikke ...

TUDEBERG - Øj, den er svær - det kan jeg godt se - Det har jeg aldrig prøvet ...

AXEL - Nej - Og det er det, der er problemet med dig - du har aldrig prøvet at elske nogen.

TUDEBERG - Det skal du ikke sige!

AXEL - Hvad skal jeg ikke sige?

TUDEBERG - Du skal ikke komme og sige sådan noget om mig!

AXEL - Hva' mener du?

TUDEBERG - Ik' noget.

AXEL - Kom, kom sæt dig, hva' er det? Elsker du nogen? ...

TUDEBERG - Det kan man ikke vide.

AXEL - Aj, det må du da vide ... Er det hende ... naboen?

TUDEBERG - Måske ... Du må ikke sige det til nogen ...

AXEL - Nej, nej, hvem skulle jeg sige det til?

TUDEBERG - Det ved jeg heller ikke.

AXEL - Fortæl ...

TUDEBERG - Der er ikke noget at fortælle ...

AXEL - Hvem af dem er det?

TUDEBERG - Hende den ene ...

AXEL - Har du talt med hende ...

TUDEBERG - NEJ - Hvad skulle jeg sige? - Goddag, mit navn er Tudeberg - jeg er en rigtig smadder flink fyr, har masser at tilbyde ... HVAD KAN JEG TILBYDE, AXEL?

AXEL - Årh, der er da masser - Der er da ikke det, du ikke kan tilbyde ...

TUDEBERG - Er der ...?

AXEL - Ja.

TUDEBERG - Hvad? Nævn en ting!

AXEL - Jaøh ... Du gør rent, for eksempel ... ja - Du er faktisk virkelig god til at gøre rent.

TUDEBERG - Er jeg?

AXEL - Ja!

TUDEBERG - Så måske jeg har en chance.

AXEL - Ja, du, sådan nogle som dig, de hænger ikke på træerne nu om dage ...

TUDEBERG - Hvad mener du?

AXEL - Jeg mener, for hvert 100 træ er der kun ét træ med en Tudeberg på, der er god til at gøre rent, og den

slags skal man værdsætte nu om dage, hvor verden er af lave, og folk de skændes - Sådan én som mig, vi hænger over det hele - helt uduelige og fyldt med behov, ingen kan opfylde ... ja

TUDEBERG - Hvor er Nymse henne nu?

AXEL - Jeg ved det ikke.

TUDEBERG - Jamen, Axel - Hun kender jo ikke nogen - Går hun så bare rundt ...?

AXEL - Jeg ved det ikke ...

TUDEBERG - Er du så glad?

AXEL - På en måde ja, og på en måde nej ...

TUDEBERG - Ved du hvad, jeg er TRÆT af det der - TRÆT i hovedet - det er jo hele tiden - på den ene side er du sådan og på den anden side er du ikke sådan ... HVAD ER DU?

AXEL - JEG VED DET JO IKKE - Ellers sagde jeg det jo ikke.

TUDEBERG - Undskyld - Kan jeg byde på en cigaret?

AXEL - Tak.. Hvad laver du?

TUDEBERG - Jeg skriver et postkort til Nymse, sådan så hun ved, at jeg tænker på hende ... Der hænger nemlig heller ikke mange Nymser rundt om på de træer, JEG har set ... og det er mange! "Kære Nymse - Ked af at høre det, jeg har hørt. Jeg var glad for at være tredje hjul i netop jeres parforhold og ikke i et andet. Parentes: frygter det værste for fremtiden. Parentes slut. Vink igen, når jeg vinker til dig på gaden. Fra din gode ven Tudeberg". Så!

Toglyd.

4: TIS, LIS OG VIKTOR

Tis og Lis vågner, da naboen Viktor begynder at klage sig, kaster sig mareridtsagtigt rundt i smerte med migrænebriller på.

VIKTOR - ÅHHHHH MON DIEU ...

TIS - Lis, vågn, vågn op, nu starter han igen. Vågn så op, Lis ...

LIS - Ja, ja.

TIS - Hør ham! Den er jo rivende gal - Måske vi skulle henvende os til et eller andet Det er jo fjerde gang på to dage. Hør ham lige ... Måske han er ved at dø ...

LIS - Nej, han er nok bare lidt ude af balancen.

TIS - UDE AF BALANCEN! HØR! *(hvisker)* Han er gået ud på gangen *(Stor rumklang ude på gangen. Viktor baldrer ind i deres dør. Pause)* Vi må altså gøre noget.

LIS *(Tager fat i Tis)* - Du åbner den ikke ... Måske det er et trick ... Må måske han er øksemorder ... *(Kigger med gyserøjne på hende).*

TIS *(River sig fri)* - Jeg åbner den altså, jeg gør, jeg gør.

LIS - Så lad dog vær'!

TIS *(Åbner døren og springer op på en stol)* - HAN ER DØD, HAN ER - HAN ER FAKTISK RIGTIG DØD ... *(Lis smækker døren i og kommer til at klemme Viktor).*

VIKTOR - AVW!!!

TIS - HAN ER IKKE DØD - Han lever ... HURRAHHH ...

LIS - Så ti' dog stille, menneske!

VIKTOR *(Er kravlet ind på alle fire)* - Jeg har ikke sagt en lyd. Hvordan sku' jeg det? Jo ... Ja ... Men vejen til banegården? Nej, nej, det jeg spørger om er, hvorfor godstogene absolut skal køre hen over mig? Nå ... Det' klart - Soleklart.. ja ...ja *(Falder til ro, lægger sig nærmest til at sove).*

TIS - Hallo ... Hallo ...

VIKTOR - Hallo! Er det Dem ... Hvorfor kommer de først nu, man er begyndt at køre godstogene igennem mit hoved, jeg har sagt, det gør ondt, men de bli'r ved, de omringer mig, hvad skal jeg gøre?

TIS - Jeg ved det ikke.

LIS - Han taler i vildelse.

VIKTOR (*Tager brillerne af. Opdager først nu, hvor han er*) - Øh! Undskyld, hvem er I? Sagde jeg noget?

TIS - Du sagde noget om, at du var omringet

VIKTOR - Ha, ha! - Gjorde jeg det? Men det er fordi! Jeg har sådan en sygdom inde i hovedet jeg kan ikke gøre for det ...

TIS og LIS - Nå ...

VIKTOR - Andre mennesker har også sygdomme, det er der ikke noget mærkeligt ved ...

TIS og LIS - Nej ... (*De lugter noget*).

VIKTOR - Hov! Døren ... (*smækker den i*) Det' fordi, jeg går og kaster en del op ... Det er migrænen ...

TIS - Av for Søren, hva'? ... Ku' man byde på et glas vand ...

VIKTOR - Det ... Ja, øh, det ku' man da godt, så la' gå da ...

LIS - Det der migræne - Hva' det for noget - Er det farligt?

VIKTOR - Ej, øh ... Farligt og farligt, lidt farligt er det vel altid - altså - det er en form for hovedpine, en meget STÆRK hovedpine ... Det er blodkarrene, der udvider sig. Det er faktisk lidt ulækkert at tænke på, når man tænker over det, at noget udvider sig inde i hovedet på én, men det gør jeg altså, tænker på det. Og så får jeg endnu mere hovedpine - Men så spiser jeg nogle piller, og så bliver alt godt igen - Så godt som det nu kan være ...

LIS - Nå ...

TIS - Velkommen.

VIKTOR - Tak ... (*befippet*) Viktor.

TIS (*Tvillingerne er desorienterede*) - Viktor?

VIKTOR - Jaøh, det er mit navn - Noget skal man jo hedde.

TIS - Jo, jo, vi hedder også noget. Det er min søster Lis, og jeg hedder Tis ...

VIKTOR - Tis? ... (*usikker*) Flot navn

TIS - Ja - Nej, det er faktisk ikke mit rigtige navn, jeg hedder også Lis. Tis er en slags kælenavn, jeg har selv fundet på det. Det var fordi, at vores forældre ... De kunne ikke finde ud af at vælge ... Og det forstår jeg godt, det kan være virkelig svært nu om dage ...

VIKTOR - Ja ...

TIS - Vores bror hedder også - eller HED - han HED LIS, han gik bort sidste år ... Sammen med Onkel Lis på en fisketur ... jeg mener - Man bli'r så hurtigt forvirret af alle de Lis'er, så jeg synes, det var på sin ret at lave en forskellighed (*Hidser sig op*) Bare en LILLE forskellighed, så man kunne kende forskel, så for eksempel dem, man eventuelt mødte en dag vidste, hvem der var hvem og hed hvad og den slags, så derfor ... Lis ... Ja, og Tis ... Sådant er det bare. (*Bryder hulkende sammen. Lis griner nervøst til Viktor. Lille pinlig pause*).

LIS - Du bor nok derinde, hva'?

VIKTOR - Ja ...

LIS - Så kan man jo på en måde sige, vi er naboer ...

VIKTOR - Ja - Det må man sige ... I fald I bor her, så er vi.

LIS - Jamen, det gør vi, det' helt sikkert ...

TIS (*Har taget sig sammen*) - Sig mig engang, hvad laver man egentlig som nabo?

VIKTOR - Århhh ... Det ved jeg ikke, går meget rundt, synes jeg.

TIS - Føler du det som noget svært at være nabo?

VIKTOR - Indimellem kan det godt være lidt slemt ... Tingene kører let i ring - Det' også fordi, jeg har lidt problemer med vejrtrækningen, nogen gange er det svært

at få den til at hænge sammen, det er som om den går sine egne veje - Og så står man dér og stritter med ørerne uden ilt i kroppen ... Men så spiser jeg nogle piller, og så er alt godt igen, så godt som det nu kan være
(Pause) Pænt bord ...

LIS - Syn's du?

VIKTOR - Ja ...

LIS - Også selvom der kun er øhm ...

VIKTOR - Ja. Det er meget pænt. Det minder mig om mit barndomshjem ... (*Sentimental musik*) Far og mor og lillesøster. Dengang alt var hårdt, men krystal klart. Nu er alting nemt, men mudret. Forstår I? Hver morgen slår jeg øjnene op, og jeg ved, at verden er derude - fuld af muligheder. Og jeg tænker: I dag vælger jeg en ... Ligesom i mit barndoms-hjem, hvor forældrene havde valgt hinanden. De kiggede i hinandens øjne og blev grebet indvendig og udvendig af hinanden - der var, ikke noget at gøre. Alt dette så jeg fra min udkigspost i himlen, og jeg tænkte: der vil jeg være, hos Dem, der har valgt hinanden. Og jeg tog bo i Deres kroppe og ud kom jeg, glad og fro men også en lille smule grim. Men forældrene elskede mig. Han skal ha' en søster, tænkte de, og søster, der havde ventet længe på dette, tog bo i deres kroppe og ud kom hun, glad og fro men også en lille smule grim. Og de elskede hende højt. Nu elskede forældrene hinanden og deres to børn. De sled og slæbte. Den ene tabte alt sit hår, den anden blev mærkelig at se på. Jeg sagde: Mor, du er mærkelig at se på, for på den ene side er du her, og på den anden side er du her ikke. "Jeg er her, min lille skat", sagde hun og kiggede mig lige i panden, "du kan tro, jeg er her". Jeg besluttede mig for at opsøge en øjenlæge, måske der var noget galt med mine øjne. Lægen havde et apparat, der kunne kigge ind i hjernen, og han fortalte, at jeg havde en sygdom i hovedet. NÅ, tænkte jeg, det er ellers noget af en bet. Otte år gammel og allerede syg i hovedet. Men jeg elskede stadig forældrene, og de kiggede mig lige i panden og elskede mig tilbage. Ja, nu tror I nok, de blev skilt - nej - det gjorde de ikke. De døde -for der er ingen retfærdighed til. Og min søster, der sidder i sin souve-

nirbutik, ja, for hun er nemlig blevet til noget, hun tænker det samme som mig. Der er masser af kærlighed men for lidt retfærdighed ... Undskyld ... Det var bare det bord, vores manglede også et ben, men vi elskede det forbandet højt, min søster og jeg ...

TIS (*Opløst i tårer, til Lis*) - Spørg ...

LIS (*Der også har været opløst i tårer tager sig sammen*) - Må man spørge, hvad de døde af?

VIKTOR - De druknede selvfølgelig, hvad skulle det ellers være?

TIS - Nej, det er klart - lige som onkel Lis ...

VIKTOR - Nå. Jeg må hellere til at gå ...

TIS og LIS - Ja ...

VIKTOR - Ja, nu tror skråstreg HÅBER I måske, at jeg dør. Men man dør ikke af migræne, man lever vid're ... (*Går*).

LIS (*Følger ham helt op i lejligheden. Imens ser Tis sit snit til at gå bort*) - Hvis du nogen sinde har brug for assistance ved et anfald eller i livet som sådan, vil min søster og jeg gerne stille os til rådighed.

VIKTOR - Tak ...

5: NYMSE OG TUDEBERG PÅ GLATIS

Voldsom Nymse musik.

LIS (*Opdager at Tis er stukket af. Råber*) - TIIIS ... TIIIS ...
TIIIS ...

Nymse traver hidsigt af sted. Tis har gemt sig bag postkassen. Tudeberg poster postkortet - får øje på Nymse i den anden ende af scenen.

TUDEBERG - Nymse ... Nymse ... (*løber efter hende*) Nymse!!! Har du fået mit postkort?

NYMSE - (*udmattet*) Nej ...

TUDEBERG - Jeg har skrevet et postkort til dig - Jeg ved godt, hvad der er sket - det gør mig virkelig ondt, Nymse, virkelig ... I var så ... øh, hvad skal man sige ... I virkede så ... I så så rigtige ud - Jeg synes, I klædte hinanden. Men så enkelt er det vel ikke? Det siger Axel i hvert fald - og det er nok rigtigt. (*Musikken fader ud*) Kunne jeg byde på en cigaret?

NYMSE - Tak, Tudeberg ...

TUDEBERG - Er du så helt utrolig ked af det og græder meget?

NYMSE - Ja ... jeg er sådan set ved at dø.

TUDEBERG - Er du ved at dø?

NYMSE - Ja - jeg kan mærke det lige så tydeligt. Og folk er også begyndt at kommentere det.

TUDEBERG - Jamen Nymse - du kan da ikke dø!

NYMSE - Jo, Tudeberg, alle mennesker ka' dø, og jeg er midt i det. (*Pause*) Axel er den første drøm, der blev til virkelighed, sådan rigtig virkelighed med tallerkener på bordene og stemmer i rummet. Måske er det fordi, jeg åbnede mine kufferter (*hidser sig op*) det var, da jeg åbnede dem, at alting begyndte at sortne, og det hele gik i tusinde stykker, og sådan noget dør man af, Tudeberg, dør! Det er set før, både på film og i virkeligheden ...

TUDEBERG - Jamen Nymse, dør man af det?

NYMSE - Ja, se, hvordan jeg dør ... (*Segner om i hans arme*).

TUDEBERG (*De har sat sig på bænken*) - Så så, lille Nymse ... Så så ... Du skal ikke dø ... Det' fordi ... min gode ... ven - inde ... At først bli'r man jo født. Tusinde tråde vikler sig ind i ens liv - uundgæelige tråde, sådan er det. Og når man så bliver voksen og møder andre mennesker, der også har tusinde tråde hver især, så ... Kommer du dem for nær - begynder trådene at filtrere ... Og de er lange sådan nogle tråde. Engang kendte jeg én, som tog frakken på, mens hun sagde ting til mig - så jeg rystede af glæde over hele kroppen skønne ting, Nymse. Så gik hun sin vej - helt op til Nordpolen, og du kan faktisk se, specielt tidligt om morgenen i klart vejr, at hendes tråde stadig hænger i mine. Jeg har prøvet at save dem over - men det kan man ikke. Der er tråde ud til alle mennesker, selv op til him'len - op til de døde ... Det er derfor du nogen gange kan få den sære fornemmelse ikke at kunne nærme dig et menneske, man må ikke gå ind i dets hus - det er trådene, Nymse - trådene, der spærrer ... Og jeg har tråde over det hele - helt filtret er det, det er derfor, man ikke altid kan komme mig nær. Kun hende, der ved et tilfælde finder vejen, hende der springer over, går til højre, løfter armen det rigtige sted, siger godnat og nikker på det rigtige tidspunkt, hun kan nå mig. Og ikke nok med det: Jeg skal også tilfældigvis gøre det samme - finde vejen ind til hende, igennem alle hendes tråde. Kan man det - så har man virkelig mødt hinanden ... Sådan er det, Nymse - Tilfældigheder og tråde det hele.

NYMSE - Har jeg også tråde?

TUDEBERG - Ja, du har, over det hele.

NYMSE - Og Axel?

TUDEBERG - Axel? Er du da vimmer, mand - du sku' se ham nogen gange i daggryet ... Nøjjjj ... Du sku' se nogle tråde ... Tusindvis - Det er et fantastisk syn - de står sådan ud for ham og svajer, man kan også se dine tråde ...

NYMSE - Mine tråde? Hænger mine tråde i Axels?

TUDEBERG - Ja, de strammer bare, det er derfor, du tror, du skal dø ... Se, der kommer Viktor, kender du ham?

NYMSE - Nej.

TUDEBERG - Han står altid nede ved apoteket og hænger, Axel synes, han er skide arrogant ...

Viktor kommer gående med solbriller på og en pose med piller i. Han stopper op for at tage nogle piller, men taber samtidig pilleglasset i befåelse.

NYMSE - Hvad er det med ham? - Hvorfor står han på den måde?

TUDEBERG - Det er fordi, Nymse - hans tråde hænger ikke fast i noget ...

NYMSE - Det vil sige, at han går rundt med en masse ledige tråde?

TUDEBERG - Det' som man ta'r det, Nymse ...

Viktor går.

NYMSE (*samlers pilleglasset op*) - Måske er det åndssvagt at dø nu ... Måske er der LIGE nogle ting, jeg skal ordne.

TUDEBERG - Ja, det gælder om at få ordnet nogle ting - også selvom der ikke er nogen at ordne så må man opfinde dem ...

NYMSE - Ja ... Vi ses, ik' Tudeberg ...

TUDEBERG - Jo ... hils Viktor ...

NYMSE - Hvad?

TUDEBERG - Sagde jeg noget?

NYMSE - Ja - du sagde hils Viktor ...

TUDEBERG - Gjorde jeg? Jeg kan ikke se verden for bare tråde ... Farvel, Nymse ... (*Hun kysser ham*) Av! (*Tudeberg rejser sig og går. Tis dukker op bag postkassen*) Arh!!!

TIS - Undskyld! Jeg stod bare og sku' poste et brev, det kan godt være lidt svært: nu om dage... (*Prøver at proppe brevet ind på bagsiden af postkassen*) Vil du høre det? Det er et brev til min søster - jeg skal nemlig fortælle dig, at jeg er taget ud og rejse - det her er det længste, jeg nogen sinde har været væk "Kære Lis! Du kan tro at her er spændende - jeg har både set en postkasse, men har ingen penge. Kan ikke huske, hvornår det er, at der kommer mad på træerne" ... Hvornår er det nu, det er? Om

efteråret, ikke? Jeg er født om efteråret, er det ikke mærkeligt? - Sammen med min søster Lis under et æbletræ ... Det var dengang ... Alle mennesker bliver jo født på et eller andet tidspunkt. Og nu er jeg det, man kalder en rimelig ung kvinde, jeg har lidt let til tårer, og min søster mener, jeg ser for sort på livet - og det gør jeg også - nogen skal jo se sort på det - der er for mange af de dér optimister, der går rundt i storblomstrede jakkesæt og blotter deres tænder. Ved du hvad? Det er tandlægenes skyld det hele. De satte bøjle på tænderne, da optimisterne var børn, rettede det hele ind, fjernede mellemrummene, underbiddene og de store overbid. Men mine forældre, der selv var stærkt depressive, nægtede at ligge under for tandlægenes tyranni. "De børn skal kraftedme ha' lov og beholde deres overbid", råbte min far, "om jeg så skal ta' mit eget liv", hvilket han senere gjorde, men det var nu af en anden årsag. Vi fik lov at beholde alle vores fejl i fred - men der er bare det, at jeg har sådan en mærkelig fejl (*stirrer på ham med gyserøjne*) Jeg kan ikke tåle at se på, at bladene falder af træerne, og jeg ka' ikke tåle, når folk går fra hinanden - jeg tuder og tuder, og nogen gange er jeg lige ved at dø, kender du det? Sidste år døde jeg faktisk ... i en tønde ... hold da sommerferie, for en ballade der var! Men jeg kan ikke lade være med at spørge - hvorfor falder bladene af træerne og hvorfor går folk fra hinanden, hva'? Hvad er det for noget? ... Jo, ja, det er derfor, jeg er rejst ud - for at få svaret - jeg må selv prøve det - jeg må møde én, der vil forlade mig - synes du ... Du kigger så underligt ... Er du underlig? ... Hvad er det med dig? ... Er du blevet forladt? Nej - nu ved jeg det ... du er aldrig blevet mødt - det er ligesom mig - skal vi ikke møde hinanden, hva? ... Nej ... du vil ikke ... Vil du gerne ha', at jeg går? Vil du?

TUDEBERG (*Kommer til at sige*) - ... Ja ...

6: LIS OG AXEL

Lis hænger en efterlysning af Tis på døren. Axel banker på.

LIS - Tis? ... (Åbner døren, hører Axel i kraven, så han lander i snotbunken).

AXEL - Ja - goddag, mit navn er Axel, jeg bor lige derinde ...

LIS - Hvad drejer det sig om? Er det noget med Tis? Er hun ...?

AXEL - Nej, altså, der er sket det ...

LIS - NEEEEJ! IKKE DET! ... Sig det ikke (*Kaster sig i hans arme*) Åh, nej - stakkels Tis ... Hvorfor satte jeg aldrig lås på de døre? Jeg tilgiver aldrig mig selv (*huhu*) ...

AXEL - Så, så - Jeg tror, De misforstår mig ...

LIS - Hvad mener De? Er hun ikke død?

AXEL - Det håber jeg da ikke - så bliver Tudeberg da virkelig ked af det ...

LIS - Hvad syv søren er det så, De vil?

AXEL - Det' fordi, min nære ven, Tudeberg, han afslørede her forleden op i mit åbne ansigt, at han havde visse følelser for Deres søster ...

LIS - Følelser? For Tis?

AXEL - Ja! Og da han har det lidt svært med at tale i pressede situationer, (*stemmen slår knuder*) har jeg valgt at tale for ham ... Som sagt: Han har visse følelser.

LIS - Hvilken slags følelser?

AXEL - Dem ... de store, De ved!

LIS - Nå ...

AXEL - Tror De virkelig, hun er død?

LIS - HVOR SKU'JEG VIDE DET FRA? HUN GIK BARE, OG KVINDEMENNESKET HAR INGEN STEDSANS ...

AXEL - Nå, for syv søren, så kan det være, hun har mødt Tudeberg - han har heller ingen stedsans ... Skal jeg hjælpe Dem med at finde hende?

LIS - Hrmpf ... Nej tak! Jeg er ikke så meget for at gå ude selv.

AXEL - Nå?

LIS - Det er for koldt, og jeg bryder mig heller ikke om at se min egen ånde i luften ...

AXEL - Nej, det er klart.

LIS - Og om sommeren kan man mærke sig selv i armhulerne, og jeg bryder mig heller ikke om at sidde på de dér bænke, kommunen satte op i forbindelse med deres fedtekampagne ... ja, så er det sagt - JEG ER IKKE NOGEN NATURPIGE!

AXEL - Nej, nej - så er det ikke meget, De kommer ud?

LIS - Nej, jeg er jo ikke just den populære type - jeg er blevet drillet en del med mit udseende - Hvis De forstår? ...

AXEL - Ja, det må ikke være nemt ...

LIS - Nej - livet er kompliceret ... det er det - det' helt sikkert, det er det ... Og verden er fuld af mennesker, der går ud af ens dør - Nogen gange må man be' dem om at gå (*bliver rørstrømsk*) andre gange går de selv ... Er De nogen sinde blevet forladt?

AXEL - Nej.

LIS - Man kan godt se det på Dem. Deres hudfarve - der er noget galt - De er jo helt gennemsigtig ...

AXEL - Er jeg gennemsigtig? Hvad mener De?

LIS - Ja - på en mærkelig måde kan man se Dem, og på en anden måde ikke -

AXEL - Så er det derfor, man er holdt op med at hilse på mig nede i kiosken, de kan simpelthen ikke se mig ... (*trækker kraven op om ansigtet, bliver hemmelighedsfuld*) Nu kan jeg pludselig huske - Jeg kan huske, hvordan jeg som fem-årig sad i indkørslen og havde lavet en zoologisk have til alle mine plasticdyr, aben og løven, De ved. Og lige mens jeg sidder dér, kommer gamle farfar kørende i sin Fiat 500 med 160 km i timen. Han kører lige igennem det hele, og aben flyver op og sætter sig i

øjet på mig. Han havde en rød cykel med støttehjul. med til mig, som jeg aldrig fik - jeg sad i fire år på køkkenbordet med blod i øjet og ventede på, at de skulle finde mig, de fandt mig også til sidst, men så var Axel jo blevet ni, farfar var død og cyklen for lille ... (*Fortvivlet*) Og nu hænger jeg i tusinde kopier rundt om på træerne og er her på en måde over det hele, og på en anden måde er jeg her slet ikke ... Måske Tudeberg heller ikke kan se mig og bare går rundt og snakker til væggen for en sikkerheds skyld ... (*Lis græder*) Nu har jeg gjort Dem ked af det ...

LIS - Nej ...

AXEL - Må jeg spørge Dem om noget?

LIS - Ja.

AXEL - Har De sådan en øhm ... nå, ja - en ven?

LIS - Hvem, mig? Nej, det er ikke mig beskåret. Jeg holder mig inden døre - så ordner jeg nogle ting i stedet for. Hele verden består jo ikke af det der ... (*Ophidset*) ALTSÅ. Det som om at hvis man ikke hele tiden går rundt og rykker med øjenbrynene sådan her, (*rykker med øjenbrynene*) så er man mindrebegavet ...

AXEL - Du er ellers meget pæn, når du gør det ...

LIS - Hvad?

AXEL - De er meget pæn, når De gør det ...

LIS - Pæn? (*Tis kommer pludselig hjem*) TIS, HVOR HAR DU VÆRET (*Langer i forbifarten Axel en*) HVORFOR GIK DU? - HVORFOR GIK DU VÆK?

TIS - Lis ... Uhu! ... Hvem er nu det?

LIS - Det' Axel, vores nabo - han øh ...

AXEL - Goddag ...

TIS - Nej, jeg kan ikke ...

LIS - Jeg må nok - jeg må nok bede dig om at gå. Min søster - hun har været bortrejst

AXEL - Jamen ...

LIS - Nej, gå nu ... Farvel ...

AXEL (*Desorienteret*) - Farvel ...

TIS - Åh, Lis, hvad er det hele for noget? ...

LIS - Jeg ved det ikke - hva' har du lavet?

TIS - Jeg tog ned til postkassen, og så pludselig, ud af in-tetheden, træder denne person og vi begynder at tale - og han spør' mig om alt muligt - hvor vi blev født, og hvad jeg mener om tandlægerne - vi snakker og snakker - og det er så skønt, og så til sidst, ved du hvad så? Så spør' jeg, om jeg skal gå - og så siger han ... at det skal jeg!

LIS - Var det en Tudeberg? En mindre mand i skjorte? ...

TIS - Ja, en fantastisk, mindre mand i skjorte ...

LIS - Ved du hvad? Du skal ikke være ked af det - han har følelser for dig, Tis ... Gode, milde, langsomme følelser ...

TIS - Hvad har han?

LIS - Gode, milde, langsomme følelser! Axel, ham der var her, kom for at fortælle mig det.

TIS - Jamen han sagde, jeg skulle gå ...

LIS - Jamen, så enkelt er det ikke, Tis, tilværelsen er mere kompliceret end som så.

TIS - Åh - nej - det er for sent og alle er døde ...

TIS - Nej, Tis.

TIS - Jamen, hvorfor står vi så og kigger ind i døren?

LIS - Vi kigger ind i døren, fordi vi ikke ved, hvad vi skal gøre ... (*bryder sammen*) Vi ved simpelthen ikke, hvad vi skal gøre ...

TIS - Hvad er det med dig?

LIS - Det var Axel - han sagde, jeg var pæn ...

TIS - Hvad?

LIS - Han sagde, jeg var pæn, når jeg gjorde sådan her (*vipper med øjnbrynene*).

TIS - Altså, Lis!

AXEL (*Kommer hjem, Tudeberg sidder i mørket og er deprim*) -
TUDEBERG? HVOR ER DU? ... TUDEBERG ... Tude-
berg, hvad er der?

TUDEBERG - Årh, ik' noget.

AXEL - Tudeberg, jeg gik ind hos hende den anden, for
at aftale noget mellem dig og den ene, men hun var der
ikke, og så blev jeg smidt ud ...

TUDEBERG - Det skal du ikke tænke på, min gode ven
Axel - det er alligevel for sent, og alle er døde ... AXEL
... Hvad skal jeg gøre, jeg bad hende om at gå!

AXEL - Ja, det er sgu kønt, dether - og jeg blev smidt ud ...

TUDEBERG - Af hvem?

AXEL - Den anden, for helvede ... hun bad mig om at gå
... lige da ... eller, altså ...

TUDEBERG - Bad hun dig om at gå? Jamen, Axel, det er
jo uhørt!

AXEL - Ja, og så gik jeg - ud i regnvejret uden paraply.

TUDEBERG - Ajmen Axel, du må ikke gå ud uden din
paraply, det har vi talt om.

AXEL - Det er lige meget - selv regndråberne er holdt op
med at falde på mig ... jeg er vist ved at gå i opløsning,
Tudeberg. Du må love at blive ved med at tale til mig,
hvis jeg forsvinder. Lover du det?

TUDEBERG - Kom, sæt dig, du forsvinder ikke ... os to,
Axel, vi er vist nogle værre nogle.

Nymse-musik

NYMSE (*Traver af sted med sine kufferter. Banker på hos Tis
og Lis, der tror, det er drengene. Musikken fader en anelse
ned*) - Goddag - øhm, mit navn er Nymse - jeg leder efter
én, der har migræne - ved I, hvor han bor?

LIS - Det er Viktor, hun leder efter.

NYMSE - Det er virkelig vigtigt ...

LIS - Henne om hjørnet, rundt om gaden, ned ad vejen,
til højre, gå videre op ad trappen, bank på køkkendøren,
først fem gange og så tre korte - og gentag dette ...

Nymse går. Musikken fader op. På vej op ad trappen standser Nymse ved Tis og Lis' dør, og skal til at banke på.

TIS og LIS - NÆSTE DØR!

7: NYMSE ANKOMMER HOS VIKTOR

NYMSE (*Banker på. Hvisker*) - Hallo - bor der nogen her med migræne ved navn Viktor? (*Viktor lister hen til døren og lægger øret til. Nymse råber, så Viktor må tage sig til hovedet*) HALLO - DU HAR TABT DINE PILLER - HVIS DET ALTSÅ ER DIG MED MIGRÆNE, SOM BOR HER ... HALLO?? (*Åbner*) Viktor, er det dig? ...

VIKTOR (*Har fået et anfald*) - Arh ... nej ...

NYMSE - Er det migrænen, der gør dig sådan der?

VIKTOR - ... iller ...

NYMSE - ... iller?

VIKTOR - ... illerne ...

NYMSE - NÅ, PILLERNE ... her ...

VIKTOR - Hvem er du?

NYMSE - Jeg hedder Nymse - jeg har lige mistet min kæreste igennem et helt år - men så mødte jeg min ven - Tudeberg - og så sad vi på en bænk - og han fortalte om nogle tråde - og aede min kind, og bare det at sidde ned på en bænk, jeg mener, hvad er det for et liv man lever? - Jo, jo, man skal få det bedste ud af det hele ... er det ikke det, man siger? Få det bedste ud af det. Men det vil sige, der er ikke noget, der er helt godt i sig selv - man må skrabe cremen af alt, hvad man har om sig, så man i den sidste ende kan sidde helt overvægtig af lykke, midt i al cremen ... eller hvad?

VIKTOR - Goddag, mit navn ER faktisk Viktor! Og ja, jeg HAR en sygdom. OG den hedder migræne, og den kommer blandt andet, når folk taler for meget!

NYMSE - Undskyld - jeg går igen.

VIKTOR - Nej ... øhm - jeg vil gerne sige tak for pillerne ... tak ...

NYMSE - Det var så lidt ... Skal jeg gå helt? Jeg har så mange kufferter, og hvis jeg nu lover ikke at åbne dem, må jeg så blive? Vi ku' bo her sammen, skiftes, hvis du gerne vil være fri for mig, så kan jeg bare bo her, mens du er på apoteket ...

VIKTOR - Det ta'r altså kun et kvarter ...

NYMSE - Det' fordi, du ved, jeg er lige blevet forladt af min kæreste gennem et år, og jeg er fyldt med tråde, der hænger i de forkerte ting og mennesker, der er ikke noget at gøre ved det - man kan bare sidde dér tidligt om morgenen i klart vejr og stirre på ens fejltagelser stå og svaje ud fra én ... sådan her ... (*illustrerer*).

VIKTOR - Tråde ...

NYMSE - Ja - der er tråde over det hele - alle har dem, også de døde - du har også tråde, men Tudeberg siger, de er ledige ...

VIKTOR - Hvad mener han med det?

NYMSE - Det' måden, du står på - sådan ud i det blå - dine tråde hænger ikke fast i noget - og det, jeg tænkte på, det var ... om jeg nu, når solen om lidt står op, om jeg så måtte se dig sove - jeg kunne tænke mig at undersøge dine tråde - Om der skulle være en tråd, der passede ind i min, én, jeg kunne hægte mig fast i, så du holdt op med at stå og svaje på den dér måde - og jeg kunne se på noget godt i klart vejr - forstår du?

VIKTOR - Jamen, det kan jeg ikke - jeg lider af migræne - jeg er et meget sygt menneske, med et meget sygt hoved, og en meget syg krop! Tråde? Jeg har ingen tråde -

NYMSE - Jo, du har så! Alle har - også de syge, du skal lægge dig ned ...

VIKTOR - Vil du så holde op! Jeg er et SYGT MENNESKE ...

NYMSE - Undskyld, det' også fordi, jeg lige er blevet forladt af min kæreste igennem et helt år, det stikker inde i hovedet, og ...

VIKTOR - Ti SÅ STILLE ... jeg er her faktisk også ... med eller uden tråde ... det er mit hjem mine møbler - mine vægge, jeg har selv tapetseret det og modelleret dette askebæger - ja! En gang røg jeg nemlig - en gang tog jeg mig den luksus at ånde gennem cigaretter, jeg spillede kort og samlede på sommerfugle, hørte musik, mens jeg tegnede kruseduller og firkanter på papiret. Men de tider er slut. Migrænen kom og alt blev sort. Og nu ja - nu se - nu kommer den ... nu kommer den ... godstogene ... billederne ... bordet ... av ... åh ... hjælp (*han falder om*).

NYMSE - Viktor ... Trådene, Tudeberg ...

Blackout

8: NAT

Alle ligger i deres respektive hjem og sover. Der lyder vindklokker, og stjernehimmelen er tændt. Det er som om der er tråde mellem dem. Først vrider Tudeberg og samtidigt Tis sig.

Når Axel rører på sig, hiver det i Lis, derefter i Nymse. Til sidst rykker det i Nymse og Viktor.

TIS (*Vågner*) - Lis ... Lis ... vågn ... (*Lis sover videre. Tis ivrig*) Jeg drømte, at jeg gik en tur ... jeg gik langs den å. Lis - kan du huske den? Den vi badede i, dengang alting gik én til hagen - jeg ville derned igen - men vandet ville kun gå mig til knæene, og jeg blev sur, Lis og spyttede på det. Nu så jeg, at der var stjernes kud overalt på himlen, og jeg ÆRGREDE mig over at stå der uden en ønskeseddel - det gik så hurtigt - jeg kunne slet ikke nå at ønske noget, før stjernen forsvandt, så jeg tænkte: jeg må finde ET overordnet ønske - ET ønske, der kunne opfylde alle mine ønsker ... Forstår du det?

TUDEBERG - Ja, og hvad var så det?

TIS - ... Ja, det var jo det, der var problemet ...

TUDEBERG - Du må da vide, hvad du ønsker.

TIS - Ja, ja - det ved jeg da godt.

TUDEBERG - Hvad ønsker du så?

TIS - Alt muligt - en bil for eksempel ...

TUDEBERG - Jamen, ønskede du så det?

TIS - Nej - jeg turde ikke, for tænk, hvis jeg vågnede lige efter, og det eneste, jeg havde brugt alle ønskerne til, var en bil ... jeg mener en bil ... tænk og ha' stået med stjernes kud flyvende om sine ører, og alt, hvad man ønskede, var en BIL??? ... Altså

TUDEBERG - Kan man byde på en cigaret?

TIS (*Opdager, noget er galt*) - Lis! ... Lis? ... (*Hun løber ud på gangen og ned til Tudeberg og Axels dør. Lytter.*)

TUDEBERG - Men hvad ønskede du så?

AXEL - Ja, men det var jo det, der var problemet.

TUDEBERG - Du må da vide, hvad du ønsker.

AXEL - Ja, ja.

TUDEBERG - Hva' ønsker du så?

AXEL - En bil for helvede - hva' sku' jeg ellers ønske? ...

TUDEBERG - Ihhh, Axel!

AXEL - Hva' ville DU gøre? Hva' ville du ønske i sådan en situation?

TUDEBERG - Jeg ville da ønske, Axel, at det hele ville gå lidt langsommere ... så man kunne nå at ønske noget for hvert et stjernes kud ... ihhh, Axel - hvor dum kan man være?

AXEL - Du er et geni ...

TUDEBERG - Tak!

AXEL - Det var så lidt!

TUDEBERG - Schyyy ... jeg sover ...

LIS - Tis???

AXEL - Schyyy ... hun sover ...

NYMSE - Nej, hun blander tingene sammen ...

AXEL - Hun sover, Nymse!

NYMSE - Nej ... du ka' da se ...

VIKTOR - Gider I ikke godt og holde kæft, I to, vi er faktisk en gruppe mennesker, der prøver på at sove ...

Tis løber tilbage til Lis.

LIS - Var du væk? ...

TIS - Det tror jeg ikke.

Blackout.

9: KNIVDRAMA

Viktor fremtryller fra en skuffe en lagkage med stjernekestere.

VIKTOR - Nymse ... vågn op ... det er vores étdags dag ...
Nymse ...

NYMSE - Hva' for noget ...

VIKTOR - Det er vores étdags dag ... tillykke ... jeg vil gerne sige noget i den anledning.

NYMSE - Hvad?

VIKTOR - Jeg vil gerne sige ... at ... du er den smukkeste pige og den sødeste, jeg nogen sinde har mødt - en ting er at få en kæreste - men at få dig, Nymse - du har ændret hele mit liv, og jeg elsker dig så højt som det højeste hus ...

NYMSE - Hm ...

VIKTOR - Hører du efter?

NYMSE - Mmm ... Vi er altså ikke kærester, Viktor ...

VIKTOR - Nå! ... Hva' er vi så? - Vi har kommet sammen en hel dag!

NYMSE - Vi er nogle ... nogle der går rundt ... sådan med nogle ting og tråde ... og jeg ka' heller ikke li' kage.

VIKTOR - Nå! (*Smider den på gulvet*).

NYMSE - ... Skal du ikke ned på apoteket? ... Skal du ikke ned og ha' dine piller?

VIKTOR - Jeg vil ha', du går ... Nymse ... (*Han stiller hende uden for døren*).

NYMSE - Du forstår det ikke, jeg er lige blevet forladt af min kæreste igennem et helt år, og du aner ikke en skid om, hvad det vil sige, for du har aldrig haft en kæreste - du har aldrig mødt nogen.

VIKTOR - Jeg har lige mødt dig.

NYMSE - Og så vil du smide mig ud.

VIKTOR - Du vil jo ikke være her, vel? ...

NYMSE - Det har jeg ikke sagt noget om ...

VIKTOR - Nej, men når man er ligeglad med kager og stjernekastere, så er man ligeglad med alt ...

NYMSE - Undskyld, Viktor ... jeg kan bare ikke ... det dér kærester, jeg kan ikke ...

VIKTOR - Kan vi så ikke indgå et kompromis?

NYMSE - Hvad?

VIKTOR - Hvis vi nu kalder det 'kær' ... altså, lader være med at sige 'ster', altså, så er vi det lidt uden at være det for meget ...

NYMSE - Okey ... så vi 'kær' ...

VIKTOR - Og sådan nogle 'kær' går tur ... en såkaldt kær-tur ... Kom, Nymse, vi skal ud og gå en tur ... (*Tager et gammelt kamera op af skuffen*).

NYMSE (*Modvilligt*) - Okey ...

VIKTOR - Kom, Nymsemor ... (*De går*).

NYMSE - Jeg ka' ikke ha det ...

VIKTOR - Jo, du ka' så ...

NYMSE - Vi skal ikke gå så tæt ...

VIKTOR - Okay, så går du der, og jeg går her ... Sådan ... er det godt?

NYMSE - Nej - det ligner for meget ... Det' somom, vi er kærester.

VIKTOR - MEN DET ER VI IKKE, NYMSE, VI ER KÆR ... OG NU TIER DU STILLE, DU GØR! ELLERS FÅR JEG BARE MIGRÆNE OG BEGYNDER AT KASTE OP. KOM SÅ - GÅ MED MIG ... (*De forsvinder bag scenen*).

TUDEBERG (*Har i slutningen af den foregående sekvens dækket morgenbord*) - Axel - du skal vågne - klokken er mange ... Axel ...

AXEL - Ja

TUDEBERG - Kan jeg byde på en cigaret?

AXEL - Nej tak.

TUDEBERG - Se morgenmaden - jeg har selv lavet den ... Kom nu op, Axel - jeg har planer - STORE PLANER.

AXEL - Hvad er det?

TUDEBERG - Os to, Axel, vi er jo nogen rigtig værre nogen, ikke - på nogle områder er vi forskellige, og på nogle andre så er vi som to dråber vand ...

AXEL (*Irriteret*) - Sig nu, hvad det er for en plan, du har ...

TUDEBERG - Jo - vi skal afholde et selskab ...

AXEL - Med hvem?

TUDEBERG - Søstrene ...

AXEL - Tudeberg ... Hvordan kan du dog få den tanke? Det er jo fuldstændig vanvittigt! Den ene bad mig om at forsvinde, og du bad den anden om at forsvinde, hvad har du tænkt dig?

TUDEBERG - Men det' jo bare sådan nogle misforståelser. Desuden er det for sent.

AXEL - Hvad mener du?

TUDEBERG - Jeg har skrevet et brev.

AXEL - TUDEBERG, DU HAR IKKE POSTET DET, VEL?

TUDEBERG - Jo ...

AXEL - Tudeberg. Jeg slår dig ihjel!

TUDEBERG - Nej, nej, slå ikke ... (*Axel slår Tudeberg i hovedet*) Undskyld, Axel ...

AXEL - Du har sendt det, og inviteret dem ...

TUDEBERG - Ja, men bare til te

AXEL - Okey ... men jeg ser jo ud ad helvede til!

TUDEBERG - Det gør du i hvert fald ikke, Axel - du ser helt fantastisk ud for tiden ...

AXEL - Gør jeg? ... Jeg er ikke for bleg i det? ...

TUDEBERG - Nej ... Du er edderlækker

AXEL - Hva' skal jeg sige til hende? ...

TUDEBERG - Det ved jeg ikke! ... Prøv lige at gå ud ... ud ... Stil dig ude foran døren og bank på ... Så er du dem, så er jeg dig ... (*Axel går ud, banker på, Tudeberg lukker op*) Hej, tøser!

AXEL - Tudeberg ...

TUDEBERG - Undskyld - vi prøver igen ... så' jeg dem, så er du dig ... (*Mens Tudeberg banker på, ser Axel Viktor og Nymse spadserer forbi. Musikken starter ('Psycho'), idet de kysser hinanden for næsen af Axel*) Axel, jeg tror altså ikke, det er godt at la' dem banke på så lang tid ... Axel ... (*Axel lukker op for Tudeberg - med sindssygen i øjnene*) Goddag ... tak fordi vi måtte komme, vi har glædet os hele dagen!

AXEL - NÅ, SÅ MAN TROR MAN ER NOGET, HVA'?
MAN ER RIGTIG BLEVET FIN PÅ DEN ...

TUDEBERG - Det tror jeg ikke, du skal sige, Axel ...

AXEL - Jeg skal kraftedme gi' den satan tørt på ...

TUDEBERG - Axel, leger vi nu? ...

AXEL - SE, TUDEBERG. SE DEM ... HÅND I HÅND ...
SÅ HAN GÅR OG STJÆLER MIN DAME (*Går hen og tager kniven i skuffen*).

TUDEBERG - NEJ - IKKE KNIVEN ...

AXEL - JO, TUDEBERG. KNIVEN!

TUDEBERG OG AXEL - DU MÅ IKKE ...

AXEL - JEG SLÅR HAM IHJEL - JEG SLÅR DET SVIN IHJEL

TUDEBERG - NEEEEJ - AXEL - ...

Axel spæner sin vej og kommer forbi Tis og Lis' dør.

TIS OG LIS (*På vej ud af døren med en masse gaver, nyredte og med læbestift på*) - HJÆLP, HJÆLP, HAN HAR EN KNIV!

I mellemtiden er Viktor og Nymse nået frem til bænken igen. For dem ånder alt fred.

NYMSE - Jeg sidder ikke godt, Viktor, jeg gør ikke ...

VIKTOR (*Smiler*) - Så flyt dig ... (*Hun flytter sig*) Se, Nymse, solen skinner, og alt ånder fred ...

AXEL (*Off*) - JEG SLÅR HAM IHJEL, JEG SLÅR SVINET IHJEL.

TIS OG LIS (*Atter på vej til teselskab, de møder Axel som skal til at løbe forbi den anden dør*) - HJÆLP, HJÆLP, HAN HAR EN KNIV!

AXEL - HAN SKAL DØ - HAN SKA' KRAFTEDME DØ ... (*Vender om og styrter ud bagved igen*).

VIKTOR - Det er vist en, der er sur, hva'?

NYMSE - Åh, nej - det er Axel ...

VIKTOR - Hva' for noget - ham den kæreste, der har forladt dig efter et helt år?

NYMSE (*Får øje på Axel*) - Hjælp!

AXEL - Der er du, dit svin ... Nymse ... gå væk ... er du klar over, jeg slår dig ihjel om lidt? At det drejer sig om sekunder - så er jeg morder.

VIKTOR - Jamen, hva' har jeg gjort?

AXEL - HVAD HAN HAR GJORT? HA! Du skal ikke røre min dame.

VIKTOR - Jamen - Nymse - du sagde, det var forbi.

NYMSE - Axel, du har lige forladt mig - hva' laver du?

AXEL - HVAD JEG LAVER? ER DU BLIND? JEG ER
VED AT SLÅ EN MAND IHJEL! ... Har du rørt hende?

VIKTOR - Nej - Jo, altså lidt

AXEL - FY FOR HELVEDE ... HAN HAR RØRT HENDE,
HAN HAR KRAFTEDME RØRT HENDE ... jeg slår dig
ihjel ...

NYMSE (*Lægger sig imellem*) - Stoop!

VIKTOR - Hvorfor fanden har du kommet sammen med
sådan en psykopat?

NYMSE - Han er ikke psykopat.

VIKTOR - Han er jo livsfarlig.

AXEL - JA, DET KAN DU TRO, JEG ER ... (*Axel og Nym-
se sætter sig*) Nymse - hvordan ku' du?

NYMSE - Ku' hvad?

AXEL - Gå fra mig og finde en anden ...

NYMSE - Axel, det er dig, der er gået fra mig ...

VIKTOR - Hold da kæft, nogle idioter ...

NYMSE - Kan du ikke huske det, Axel - Du sagde, at du
elskede mig, men at du alligevel ikke elskede mig - og
så gik du ... Axel! KAN DU IKKE HUSKE DET? ...

AXEL - ... NÅ! ... AHA! ... MEN DERFOR SLÅR JEG DIG
IHJEL ALLIGEVEL ...

Farer frem mod Viktor med hævet kniv.

VIKTOR - HJÆLP! ... NYMSE, HJÆLP ...

AXEL - Av, for helvede - jeg skar mig ...

NYMSE - Axel ...

VIKTOR - Jeg går - helt ærligt ...

NYMSE - NEJ! ... Viktor - Axel - Sæt jer!

AXEL (*Har sat sig sammen med Viktor*) - Se, hvordan jeg bløder ...

VIKTOR - Ja, det ser sørme farligt ud ...

NYMSE - AXEL! Svar mig! ... Kan du ikke huske det, hva'?

AXEL - Jo ...

NYMSE - HVAD HAR DU SÅ GANG I? AXEL? ... JEG VAR VED AT DØ ... (*Slår ham med taskerne*).

AXEL - AV, NYMSE - LA'VÆR'!

NYMSE - FORPULEDE RØVHULSHUL - DIN SATA-NIST - DIT HUNDEHOVED

VIKTOR - Nymse - stop nu!

NYMSE - Hvorfor er jeg en, man elsker og ikke elsker, hva'? Hvornår bli'r jeg en, man kun elsker, en, man ser smilende stå i vinden foran solopgangen ...

VIKTOR - Du står i solopgangen.

AXEL (*Tager kværlertag på Viktor*) - DU ER IKKE SÅ LIDT FIN PÅ DEN! NYMSE STÅR I SOLNEDGANGEN, OG DER KAN MAN IKKE SE HENDES ANSIGT ...

NYMSE - AXEL - DU KVÆLER HAM JO ...

VIKTOR - Det gør ikke noget, Nymse, jeg er vant til det

NYMSE (*Tager kniven*) - AXEL, STOOOP.

AXEL - UHADADADADA - man har nok rigtig fundet én, der kan li' én, hva? Én, der vil dø for én og det hele - det kan ikke blive fint nok ...

NYMSE - GÅ! GÅ VÆK ...

AXEL - Jamen, Nymsemor.

VIKTOR - Nymsemor?

NYMSE - VÆK MED JER ... VÆK ... Også dig, Viktor ... ud af mit liv ... Nu!

De går, Nymse står tilbage. Tis og Lis er endnu engang på vej til teselskab.

TIS og LIS - HJÆLP, HJÆLP, HUN HAR EN KNIV.

Nymse forsvinder.

TIS - Hvorfor stod hun på den måde?

LIS - Jeg ved det ikke, kom nu, Tis ... ellers kommer vi for sent ...

TIS - Er du nu sikker på, at det er os, de har inviteret?

LIS - Ja - det er os.

TIS - Og du er sikker på, at det er dem - at du ikke har læst forkert - Tænk, hvis der i virkeligheden stod fra Tadeborg og Uxel?

LIS - Kom nu, Tis!

10: TESELSKAB

Inden de når at banke på, flår Tudeberg døren op og river dem ud i en dans. Musik: Stereo MC. Tudeberg danser skiftevis med Tis og Lis, og stiller sig derefter i midten og begynder at synge.

TUDEBERG -

“Jeg har glædet mig til, at I skulle komme.
Jeg var bange for, at tiden var omme,
men tider de kommer, og tider de går,
skubber mig væk fra alt, hvad jeg holdt af,
for at bringe mig tilbage i ro og mag.
Mærkeligt, mærkeligt, mærkeligt ...”

KOM I KOR:

TIS OG LIS OG TUDEBERG -

“Den skubber mig væk fra alt hvad jeg holdt af
og bringer mig tilbage i ro og mag ... trallala ...”

Det banker på døren. Musik slut.

TUDEBERG - Hov, det må være Axel ... AXEL? ER DET DIG?

AXEL - JA - for helvede - hvem sku' det ellers være ...
Hvad fanden foregår her?

TUDEBERG - Axel, hvad er der sket? Hvor er kniven?

AXEL - Nymse ...

TUDEBERG - SIDDER KNIVEN I NYMSE?

AXEL - Nej, slap dog af...

TUDEBERG - Ja, jeg stod lige og dansede med gæsterne ... Sig goddag til dem, Axel ...

AXEL - Goddag ...

TIS - Goddag ...

AXEL - Og ... øh ... *(Alle er ved at omkomme af generthed).*

LIS - ... da'

AXEL - ... da'

TIS - Øhm, vi vil da gerne have lov til at overrække jer nogle gaver ... Lis?

LIS - Beplantningen.

TIS - Her, værsgo ... det er en arabisk fodgænger, halvt beskåret ... den er til jer begge, og så har vi et billede til jer hver. Det her er til dig, Tudeberg ... af mig og det her ...

LIS - Ja, det er til dig ... af mig ...

TUDEBERG - Er det dig?

TIS - Ja, jeg er tre år der, jeg går ude på marken og stritter med tænderne sammen med mormor - det var sutten, man forsøgte at ta' den fra mig, men min mormor, som også brugte sut, lærte mig at sluge dem, du ka' se, hvor tyk hun er - det er sutter...

TUDEBERG - Nå, for Søren ...

LIS - Ja, og det er så mig som treårig. Jeg går på marken og stritter med ørerne. Man forsøgte at skære dem af, men så begyndte jeg at sluge dem ...

AXEL - Ja, tak, okay - det er virkelig flot ...

TUDEBERG - Så vil vi gerne på vegne af os selv sige tusind tak, fordi I kunne komme - det sker alt for sjældent nu om dage - folk er blevet paranoide og går og lytter

ved døren i stedet for at gå ind ... I forgårs sad der fem-oghalvtreds personer med store ører op ad vores dør og lyttede, og man må spørge sig selv om, hvad det er, de vil vide ... (*Det banker på*) Hov, for Søren - hvem mon det ka' være ... AXEL - ER DET DIG?

AXEL - Nej, Tudeberg - det er ikke mig.

TUDEBERG - Viktor ... Axel, det er Viktor ...

TIS OG LIS - Viktor?

AXEL - Kender I nu også Viktor?

LIS - Ja, da ...

VIKTOR - Godaften - og undskyld jeg forstyrrer ...

TUDEBERG - Jamen, kom dog ind ... (*Alle rømmer sig*).

VIKTOR (*En smule usikker i starten*) - Jeg ved godt, Axel, at du lige nu synes, at jeg har taget Nymse fra dig, og jeg ved også, at du gerne vil slå mig ihjel ... Ikke at jeg ikke forstår det, Axel. Jeg ved at du elskede hende, og at du ikke elskede hende. Heller ikke, at jeg ikke forstår det, Axel - men når jeg vender mig om og stirrer min fortid lige i øjnene, så mærker jeg kærligheden strømme mig i møde - og hvad andet har vi, Axel - trods folk, der kiggede én i panden og talte hen over børnenes hoveder - hvad kan vi forlange og ja, jeg ved godt, at det er umoderne at komme ind på samfundet, men ikke desto mindre gør jeg det: når Nymse siger, at folk går baglæns, og du siger, de går forlæns - ja, så har I begge ret - for det er det, folk gør - de vil på den ene side gerne gå forlæns og på den anden side baglæns, og hvad er konsekvensen af det? Ingen kommer nogen vegne. Man kan ikke det hele på én gang, eller rettere, man må igen og igen lære, at man ikke kan det hele på én gang - og det er muligt, at jeg er en primitiv fyr på paragraf 43, men jeg synes sgu, det er for dårligt, Axel - det nytter IKKE NOGET - at gå rundt og være her og samtidig ikke være her - forstår du det?

AXEL - ... Nej ...

VIKTOR - Afhængigt af vejr og vind vender vi os alle ind imellem enten mod fortiden eller fremtiden, slutter på

kapitler og starter på nye, ingen bliver det samme sted, ingen kan udholde tanken om, at dette kapitel skulle være det sidste i ens liv - og derfor går vi altid videre og trodser den modvind, der altid kommer, når tiderne vil skifte, og det vil de altid gøre. Tiden skubber os frem, og det, man sagde i går, står i dag i et andet lys - og sådan flakker vi rundt i lys og mørke, og jeg er klar over, at forsvindingsprocenten blandt mennesker er høj i disse tider, men ind imellem, Axel, er vi nødt til at vælge, så vi ikke forsvinder bort som gennemsigtige vandmænd. Det er det mindste, man kan forlange af sig selv og sin nabo. Axel - du elskede ikke Nymse - du ved det også godt - du kan bare ikke la' vær' - og det er FOR DÅRLIGT - "Ikke at ku' la' vær'". SÅ LA' VÆR' ... JEG ER TRÆT I HOVEDET ... AXEL ... MÈN NOGET ...

AXEL - Jamen ...

VIKTOR - Undskyld ... det var bare ... det mindede mig om mit barndomshjem.

TIS - Såså, Viktor ... såså ...

TUDEBERG - Hørte du, hvad manden sagde til dig, Axel ... ?

AXEL - Jaja ...

VIKTOR - Ja, og jeg er ikke færdig ... Det er muligt, at Nymse ikke elsker mig, men det er slet ikke det, der er pointen. Det, der er pointen, er, at vi ved, hvad vi elsker, og hvad vi ikke elsker, så vi ikke går rundt her i livet og spilder vores tid - og hvis Nymse ikke elsker mig, så - nåja - så er der ingen tvivl, og man vil kunne se mig sidde i solnedgangen og være ulykkelig - men MAN VED, HVAD DER ER GALT - JEG VED DET - I VED DET - alle ved det ... og nu - ja - nu vil jeg drage ud i verden ...

LIS - Rejser du???

VIKTOR - Ja, jeg ta'r på ferie i udlandet - så' det sagt - farvel mine naboer - hvis I ser Nymse, så sig, at jeg ved det ...

TIS - Ved hvad?

VIKTOR - Ved, hvad jeg mener ... Farvel, Tis og Lis, I er mine bedste venner ...

TIS og LIS - Farvel, Viktor (*De vinker med hvide servietter*).

TIS (*I tårer*) - God tur, skriv hjem ...

VIKTOR - Farvel, Axel - forstår du? (*Axel nikker*) Og farvel, du Tudeberg, og held og lykke!

TUDEBERG (*Også i tårer*) - Tak... (*Viktor går*).

TIS - Huhuh ... han gik bare - helt hvid og ren i sjælen - fyldt med de rigtige meninger, og hvem får glæde af dem nu? ... Huhu ...

Nymse træder ind - med kniv.

TIS og LIS - Hjælp, hjælp - hun har en kniv! (*De løber mod den anden side af lejfligheden*).

AXEL - NYMSE ...

TUDEBERG - Jamen ... Nymse - du kommer jo lige til tetid ... Kom, sæt dig ...

AXEL - NYMSE, HVAD ER DET MED DIG?

TUDEBERG - SLAP SÅ AF, AXEL.

TIS - Kom, Lis - jeg er bange, skal vi ikke gå? ...

TUDEBERG - Nej, du må ikke gå ... (*løber hen imod Tis*).

AXEL - Nej, du må ikke gå ... (*løber hen imod Lis*).

TUDEBERG - Nymse - NYMSE - ER DU VED AT DØ IGEN? ...

NYMSE - Nej ... Kan I ikke se, at jeg prøver at bære dette liv i mine hænder, med stolthed og rettet ryg. Og ... Jeg tror også ... Trods mindreværdskomplekser og et vanskeligt ydre, så tror jeg ... SELVFØLGELIG ønsker jeg nogens åndedræt tæt ved mit øre, så nogen kan kigge ind i min sjæl og sige: "Jeg kender dig, Nymse, jeg kender dig" ... prøv og kig, Axel - kan du se den - sjælen (*Axel kigger ind i hendes øre*) og den mærkeligt udtørrede glæde og alt håbet om dig, der ligger som skrald ud over landskabet? ... Og du kan ikke samle det op for mig, Axel - nu, når alt nærværet mellem os fløj bort som en sørgelig melodi ... du kan ikke - og hvem skal så?

AXEL - Nymse - Viktor - han ved det ...

NYMSE - Hvad?

AXEL - Han ved som en af de eneste, hvad han mener ...

NYMSE - Gør han? Men hvor er han?

AXEL - Han er rejst til udlandet ...

NYMSE - Viktor ... nu hænger livet igen i en tynd tråd, hvad? Måske den knækker, hvis jeg ta'r den og kaster den ind i fremtiden - men det gør jeg ... kaster den derind ... og helt rolig ved jeg jo godt, at jeg rammer plet ... *(Hun går igennem de usynlige vægge og forsvinder. Med rumklang)* Er det ikke mærkeligt, Viktor - jeg er slet ikke bange - ihh, nu regner det igen, man burde købe en paraply ... det burde man ...

AXEL - Nymse ...

TIS - ÅH NEJ - hun gik bare ... åh, nej - fyldt med håb og et krøllet selvværd ...

LIS - Altså, Tis, det' faktisk ikke sørgeligt, dether, det er ikke ...

TIS - DET VED JEG DA GODT.

LIS - Græder du af glæde?

TIS - Ja!

LIS - Hun græder af glæde - se hende - er hun ikke fantastisk ...

TUDEBERG - Jo ...

Viktor og Nymse kommer gående fra hver sin side med hver sin paraply, som de slår op foran sig. Musik: Tom Waits. De går ned af trappen i hver sin side.

TIS *(Løber op i den øverste lejlighed, kort efter løber også Tu-deberg op)* - Se! SE DEM ... De kommer fra hver sin retning - se dem - hvad gør de? De ser hinanden - de mødes - de sætter sig - det er fantastisk ...

Musikken slutter.

LIS *(står på anden sal)* - Ser du det, Axel?

AXEL *(står på første sal)* - Ja, jeg ser det ...

LIS - Bli'r du så sur?

AXEL - Altså, på den ene side ...

TUDEBERG - NU HOLDER DU KRAFTEDME KÆFT,
AXEL - BLI'R DU GLAD ELLER BLI'R DU IKKE GLAD ...

AXEL - Jeg bli'r glad

TUDEBERG - Så vis det!

Lis vifter energisk med øjenbrynene. Axel løber op til hende og kysser hende. Musikken starter igen.

TIS - Er det ikke fantastisk - to mennesker i vinden foran solopgangen ...

TUDEBERG - Jo ...

Lys langsomt ned.

Til sidst ser vi kun., at Nymse og Viktor kysser hinanden i skæret fra julelysene i paraplyerne.

Snart kommer tiden

Udgivet af DRAMA, 1999

Opført af Dr. Dante, 1998

Personerne

Rebekka
Hilbert
John
Oda
Ingrid
Knuttebarnet

1. AKT Scene 1

Rebekka sidder og hækler på en filtret dimsedut, med stor alvor og sved. En bil høres i det fjerne, hun forsøger at rydde op omen lidt hjælpeløst. En bildør smækker. Hun sætter sig svedende med hækletøjet og lader som ingenting.

REBEKKA - Så kom dog ind.

Han banker på igen.

REBEKKA - ØJJJ så kom dog ind menneske, (åbner) hvorfor banker du på din egen dør, Hilbert? Det er så skide irriterende, som om du ikke bor her.

Hilbert går hen i en krog og stirrer nedtrykt ind i noget.

REBEKKA - Hvordan gik det? ... Det gik ikke godt? Du skal ikke være ked af det, Hilbert, det er dem der ikke forstår dig, du må ikke bebrejde dig selv noget, vel Hilbert?

HILBERT - Jeg fik det.

REBEKKA - Jamen tillykke.

HILBERT - Men jeg vil ikke ha det.

REBEKKA - Jamen Hilbert, hvorfor?

HILBERT - (*Hidser sig op*) FORDI REBEKKA! Jeg kommer ind; Goddag, mit navn er Hilbert, jeg er glad for at i vil se mig, så smøger jeg ærmerne op og sætter mig ned og så siger de i kor, I KOR REBEKKA!! De siger, vi er også glade for at se dig. Du skal se det her job som en